

Het Parool, 8 november 2008

Eric Koller, 'Hippopotomonstrosesquipedaliofobie'. Gezien: 5 nov. Kleine Komedie. Nog te zien: vanavond, 6 nov. Kleine Komedie; 10 jan. 2009 Purmaryn Purmerend; 6 mrt. Bijlmerparktheater Amsterdam; 13 mrt. Agora Lelystad; 14 mrt. Meervaart; 20 mrt. Zaantheater Zaandam; 26 mrt. Griffioen Amstelveen; 9 apr. De Meerse Hoofddorp. Info: www.mojothheater.nl

'Hippopotomonstrosesquipedaliofobie' heeft Eric Koller zijn nieuwste programma genoemd. Volgens hem betekent dat 'Angst voor lange woorden'. Dan is het in elk geval niet helemaal een onzintitel. Eric Koller gebruikt namelijk, zolang hij theatervoorstellingen maakt, helemaal geen woorden. Geen lange en ook geen korte. Koller maakt theater voor het oog, niet voor het oor.

Theater dat zich dus ook moeilijk beschrijven laat. Slapstick, tot leven gewekte cartoons, komische mime..., zeg het maar. Hij laat je schateren met een act als parachutespringer, maar wekt ook diep medelijden op in een weergaloos trieste sketch waarin hij als sneeuwman van verliefdheid smelt of een act waarin hij als goudvis in aanraking komt met de glazen grenzen van zijn vissenkomp. Koller laat vijf kwartier zien dat creativiteit geen grenzen kent.

Hij speelt een tennisbal die over de baan wordt geranseld, een golfbal die op de 'tee', het houten pinnetje, doodsbang wacht op de klap van de golfclub. Prachtig is zijn Michael Jackson-imitatie als marionetpop. Met minimale middelen en grote timing bereikt Koller steeds het maximale effect. De verbeelding van de kijker doet de rest.

Voortdurend vraag je je af hoe hij in Godsnaam op die ideeën is gekomen en zit je met open bek te kijken hoe hij die samen met Peter de Jong (ex-Mini en Maxi) tot geweldige, hilarische en geloofwaardige acts heeft uitgewerkt. Die samenwerking met De Jong heeft Koller de afgelopen vijf jaar alsmat beter gemaakt.

De magere slungel met het flexibele lijf en een kop van elastiek is een uniek verschijnsel in de Nederlandse theaters, met al een flink aantal klassiekers op zijn naam. Daarvan liet hij er twee jaar geleden nog eens een paar zien in Fool Koller, een jubileumprogramma met hoogtepunten als de bingo-act met haperende microfoon en zijn Zwanenmeer, compleet met waterballet uit wc-eenden.

Met het slotakkoord van deze voorstelling overtreft hij zichzelf. Hij hantert de hele voorstelling al met pvc-buizen, die hij gebruikt in een loodgietersact, als blaaspijp, een compleet kanon, of als springtouw. Aan het einde onthult hij echter een bouwwerk waarin de hele voorraad pvc van een middelgrote bouwmarkt is verwerkt. De wirwar aan buizen blijkt een soort van reuzenpanfluit te zijn, waaruit Koller op de maat van Katsurians Sabeldans honderden papieren pijltjes de lucht in blaast. Wie zijn ogen niet wil geloven moet alleen al vanwege dat krankzinnige slot in de rij gaan staan als Eric Koller in de buurt is.

Ruud Burman